

TIBOR RODE

VIRUSUL
MONA LISA

editura rao

Prolog

În sfârșit, dormea. Cu pleoapele strânse, cu buzele senzuale ușor întredeschise. În lumina stridentă a lămpii din sala de operații, în contrast cu părul ei castaniu-închis, pielea de un alb imaculat părea chiar mai strălucitoare.

Privirea lui urmări linia oaselor obrajilor până la bărbie, al cărei centru era marcat de o gropiță minusculă, apoi continuă pe gâtul lung, în care artera pulsa în ritmul bătăilor inimii ei. Aici se opri puțin, numără bătăile, pe urmă își concentră atenția asupra umerilor goi, a căror nuditate o afișa vulnerabil. Sânii aveau forme perfecte, dr. Rahmani nu exagerase. Erau mici, dar tari, iar forma lor te ducea cu gândul la anumite asociere. Nu erau rotunzi, însă nici ovali. Prin fața ochilor îi trecură imagini cu fructe, după care simți prin față sterilă ce îi acoperea gura și nasul un iz dulceag, amestecându-se cu miroslul alcoolului medicinal. Eram, în fond, cu toții victime ale gândurilor noastre.

Se șterse cu dosul palmei pe frunte. Latexul din care erau confectionate mănușile rămase lipit de pielea lui plină de cicatrice. Abdomenul ei, care cobora și se ridică abia vizibil când respira, părea marmorean, însă în același timp, incredibil de moale. Un paradox. Pentru scurt timp simți tentația de a-și lipi obrazul de el, apoi privirea îi căzu pe brillantul artificial, mic, ce strălucea în dreptul buricului. Un piercing. Stomacul i se strânse și simți ceva asemănător cu scârba. Așa erau ele. În străduința lor de a fi frumoase, nu se temea de durere. Nu se dădeau înapoi de la a-și răni propriul trup. Își stăpâni impulsul

de a smulge, pur și simplu, piatra. Curând bijuteria își va spori valoarea. Dacă strălucirea zirconiului ar fi pălit în acel moment, tot ar fi devenit cel mai prețios lucru din acest corp aproape perfect.

Își trecu iarăși mâna peste față. Aceeași senzație de asprime. Aproape ușurat, observă că restul feminității era acoperit cu un cearșaf. Era sigur că pânza verde ca o otravă ascundea niște picioare fără sfârșit. Se gândise intens cum va proceda cu picioarele. Ei găsiseră o rezolvare mulțumitoare. Privirea lui alunecă spre un instrument care, după părerea lui, semăna cu un ciocan din cauciuc. Inspiră adânc, pe urmă îl privi pe dr. Rahmani direct în ochi, singura porțiune de pe chip neacoperită de tifon dezinfecțat. Lumina lămpilor din sala de operații improvizată se oglindea în pupilele lui și din fulgerările lor își dădu seama de nervozitatea medicului. Ori era, poate, frică? Sprâncenele stufoase ale doctorului luceau umede și abia în acea clipă remarcă scalpelul pe care îl ținea acesta în mână. Vârful lui descria traectorii luminoase în aer, ca și cum ar fi tăiat chibrituri aprinse. Această iluzie optică îi plăcu. Gândul la un filil al cărui capăt era gata să ia foc îi trecu fulgerător prin minte. Se scărpină sub un ochi. Din pricina latexului mănușii, pielea feței i se păru mai străină decât era cazul. Ori ar fi trebuit să spună „lipsită de simțăminte“?

Îi făcu medicului un semn încurajator și, în timp ce acesta se aplica respirând greu, iar scalpelul despica fără niciun zgromot primul strat de piele, îl cuprinse un adânc sentiment de fericire. Privi pentru ultima dată lucrarea creată de Dumnezeu, aflată în fața lui. Sosise timpul ca omenirea să afle de opera lui. Chiar dacă lumea va avea la început dificultăți să înțeleagă. Era primul pas spre tămăduire. Iar medicamentul avea gust amar.

1

Acapulco

Pentru un moment, rivalitatea părea uitată. Miss Louisiana reușise cumva să aducă în autobuz o sticlă cu tequila și după ce aceasta, ascunsă într-o pungă maronie, ajunse de câteva ori pe la fiecare, tensiunea candidatelor se transformă într-o lejeră veselie. La asta a mai contribuit și surpriza care le aștepta: în program se afla și o săptămână la Acapulco, ultima etapă a maratonului pregătirilor pentru marea finală a alegerii Miss America. Mai ales după ce în urmă cu o oră fuseseră salutate pe pista Aeroportului Internațional „General Juan N. Alvarez“ de un val de aer fierbinte, niciuna dintre fete nu se mai îndoia că le aștepta o minunată săptămână în cele mai frumoase piscine din Mexic. Până la hotel vor călători o jumătate de oră, le anunțase șoferul mexican al autocarului imediat ce ușile se închiseseră în spatele lor. Care mai adăugase în glumă că asta se va întâmpla doar dacă va reuși să îșidezlipească ochii de pe oglinda retrovizoare care îi dezvăluia frumoasele călătoare, fără a ajunge prin vreo groapă.

Telefonul mobil al lui Miss New York difuza la volum maxim muzică rap. La jumătatea distanței, Miss Florida, cam cherchelită și făcând parte dintre cele mai tinere regine ale frumuseții, își scoase pantofii și, încurajată vocal de celelalte, se ridică în picioare pe locul ei, pe urmă începu să își unduiască șoldurile. La fiecare denivelare a

autostrăzii mexicane scaunul bine tapițat pe care stătea reprezentanta Sunshine State o sălta pe aceasta până la plafonul vechiului autocar. Dând curs încurajărilor concurentelor, Miss Florida se descheie chiind la nasturele de sus al tricoloului ei polo și poză cu brațele ridicate în aer, în fulgerele luminoase ale smartphone-urilor, nebănuind că şansele ei la titlu tocmai se iroseau în atmosfera îngreunată de alcool.

Nu a mai avut nicio şansă când autocarul frâna brusc. În prima secundă a fost catapultată peste capetele colegelor ei care tipau, trei rânduri mai în față, lovindu-și frumoasa față de tetiere, ceafa de plafon, cu brațele printre cioburile ferestrelor, cu genunchii izbindu-se de alte trupuri. Când autocarul se opri de-a curmezișul șoselei, forța de inerție le azvârli cu tot cu geamantane, genți și sticle cu băutură pe locurile laterale. Deja inconștientă, se lovi de ferestre, una dintre ele crăpându-se. Ca o păpușă neînsuflețită din cărpă, cu membrele răsucite ciudat, alunecă sub un scaun.

Așa că nu mai sesiză când în autocar se instală o liniște deplină, întreruptă doar de gemete ușoare. Nu mai auzi nici glonțul care pătrunse prin parbriz periculos de aproape de capul șoferului și nici nu văzu cum acesta, la un ordin rostit în spaniolă, deschise ușile autocarului. Nu remarcă nici cizma grosolană militară ce păși la mai puțin de lungimea unui pantof largă capul său însângerat și nu auzi nici rugămințile disperate ale șoferului smuls de pe locul lui și aruncat pe ușă afară, unde rămase în praful drumului. Miss Florida fu scutită și de durerea ascuțită pe care ar fi trebuit să o simtă când la pornirea bruscă a mașinii se lovi cu rădăcina nasului de marginea inferioară a banchetei de pe care Miss Alabama și Miss South Carolina, cu gurile întredeschise și cu ochii căt

cepele, priveau pentru prima dată în viață lor în țeava cam uzată a unui pistol-mitralieră.

2

Boston, o săptămână mai târziu

Ciocănitul deveni mai puternic. Mai energetic. Dacă inițial fusese timid, în acel moment Helen nu îl mai putea ignora. Chiar și intervalele între ciocănituri se redusesează. Zgomotul lor părea să urmeze un ritm ascuns, a căruia structură încercă să o deslușească. Lung – lung – scurt – foarte lung. Albastru – albastru – galben – albastru-închis. Ca de atâtea ori sunetele produceau culori în ochii mintii. Helen tresări îngrozită când interveni un sunet grav ca de clopot. În spatele pleoapelor închise apără culoarea roșie întunecată. I se interpuse imaginea unei bălti de sânge, care dispără imediat ce roșul se transformă în violet. Ciocănitul deveni tot mai rapid și amenință să o hipnotizeze. Se simțea ca după golirea unei sticle cu vin roșu. Da, asta era. Nuanța pe care o asocia cu sunetul de clopot îi amintea de culoarea vinului roșu. Un Bordeaux „greu”.

– Helen? Dormi? Helen!

O voce dogită o smulse din gândurile ei. Parcă cineva vorbea într-o cutie goală de conserve. Rosa.

Deschise ochii și simți nevoia de a se mișca, de a se întinde. Dar tubul îngust în care se afla nu îi permitea. Într-o mică oglindă fixată la un lat de palmă deasupra